

ИМЕНА КЊИГА СТАРОГ И НОВОГ ЗАВЕТА

[Српски – Serbian – صربي]

Рахметуллах бин Халил Ел Хинди

2015 - 1436

IslamHouse.com

﴿ أسماء كتب العهد القديم والعهد

﴿ الجديد من الكتاب المقدس ﴾

« باللغة الصربية »

رحمة الله بن خليل الرحمن الهندي

2015 - 1436

IslamHouse.com

Навођење имена књига и њихово набрајање

Хришћани деле своје књиге на два дела: Први део: Књиге за које сматрају да су писане посредством веровесника који су живели пре Исуса (ар. Иса¹), и називају их "Стари завет" или "Давни (Древни) завет"

Други део: Књиге за које сматрају да су писане по надахнућу, након Исуса, нека је мир над њим, и називају их "Нови завет".

Стари и Нови завет заједно сачињавају "Библију". То је грчка реч са значењем "књига", а на омоту те књиге која садржи Стари и Нови завет пишу "Света књига".

Први део њихове Свете књиге² је Стари завет, и он садржи 39 посланица:

1. Књига Постанка;
2. Књига Изласка;
3. Левитски законик;

1 Хришћ. Исус, или Месија; веровесник израелског народа, рођен у Назарету, и од његовог рођења се рачуна време, тј. нова ера.

2 Библија коју следбеници Књиге сматрају светом.

4. Књига Бројева;

5. Поновљени закон;

Ових пет књига насловили су као "Посланице Мојсијеве"³ или Тора⁵. Тора је реч хебрејског порекла а има значење: закон, право и подучавање. Међутим, они данас под речју Тора подразумевају Стари завет, тј. Пет књига Мојсијевих и књиге које следе:

6. Исус Навин;

7. Судије;

8. Рута;

9. Прва књига о Самуелу;

10. Друга књига Самуелу;

11. Прва књига о Царевима;

12. Друга књига о Царевима;

3 Исл. Муса, нека је мир над њим, велики Божији посланик Израелцима о коме Кур'ан много говори.

13. Прва књига Дневника;
14. Друга књига Дневника;
15. Јездра;
16. Немија;
17. Јестира;
18. Јов;
19. Псалми (Давидови);
20. Приче (Саломонове);
21. Проповедник;
22. Песма над песамама;
23. Исаија;
24. Јеремија;
25. Плач Јеремијин;

26. Језекиљ;
27. Данило;
28. Осија;
29. Јолио;
30. Амос;
31. Обадија;
32. Јона;
33. Михеј;
34. Наум;
35. Авакум;
36. Софонија;
37. Агеј;
38. Захарија;

39. Малахија.

Самирије⁴ од свих ових књига признају само седам: Пет књига Мојсијевих, Исус Навин и Судије.

Тај самиријски Стари завет се разликује од хебрејског којег су прихватили јевреји, а њих два се опет разликују од грчког Старог завета. У грчком Старом завету се налази седам посланица више него у хебрејском, које се називају апокрифним посланицама, а то су:

1. Барух (израелског веровесника);
2. Тобија;
3. Јудита;
4. Мудрост Саломонова;
5. Књига Јошуе сина Сирахова;
6. Прва књига о Макабејцима;

4 Самира је град удаљен од Наполиса око 8 км. Он је био престолница десет јеврејских племена веома дуго време, тако да се име Самира користило за читаву Северну Краљевину. Касније су сви становници у средњем делу Палестине, (око Наполиса) ословљавани Самиријама. Њихов број је данас веома мали.

7. Друга књига о Макабејцима.

И са овим грчки Стари завет обухвата 46 посланица.

А што се тиче Новог завета који представља други саставни део њихове Свете књиге он, сада, садржи 27 посланица под следећим именима:

1. Јеванђеље по Матеју;
2. Јеванђеље по Марку;
3. Јеванђеље по Луки;
4. Јеванђеље по Јовану;

Израз "јеванђеље" је резервисан за ове четири посланице, па се користи израз "Четири јеванђеља". Реч "јеванђеље" је узета од грчке речи "инклијус" или од коптске речи "инклијун" која значи "радосна вест" или "подучавање" Међутим, они данас под појмом "јеванђеље" подразумевају књигу која обухвата све књиге Новог завета, тј. наведена четири јеванђеља и њихове следеће додатке:

5. Дела Апостолска;

6. Павлова посланица Римљанима;
7. Прва посланица Коринћанима;
8. Друга посланица Коринћанима;
9. Павлова посланица Галатима;
10. Павлова посланица Ефесцима;
11. Павлова посланица Филибљанима;
12. Павлова посланица Колошанима;
13. Павлова прва посланица Солуњанима;
14. Павлова Друга посланица Солуњанима;
15. Павлова прва посланица Тимотију;
16. Павлова Друга посланица Тимотију;
17. Павлова посланица Титу;
18. Павлова посланица Филимону;

19. Павлова посланица Јеврејима;

20. Јаковљева посланица;

21. Прва Петрова посланица;

22. Друга Петрова посланица;

23. Прва Јованова посланица;

24. Друга Јованова посланица;

25. Трећа Јованова посланица;

26. Јудина посланица;

27. Откривење (Јованово);

Према томе укупан број посланица Свете Књиге код хришћана има следећи редослед:

- У хебрејској Библији: Стари завет (39) + Нови завет (27) = (66) посланица.
- У грчкој Библији: Стари завет (46) + Нови завет (27) = (73) посланице.

По наредби владара Костантина 1. одржан је скуп хришћанских учењака 325. године н.е. у граду Никеји (Нице)⁵ ради доношења суда о сумњивим посланицама. Овај скуп је, након саветовања и других разговора донио одлуку да се прихвати само посланица Јудите, а одбаци осталих (14) јер су сумњиве, измишљене и неприхватљиве. Те посланице су:

1. Јестира;
2. Јаковљева посланица;
3. Друга Петрова посланица;
4. Друга Јованова посланица;
5. Трећа Јованова посланица;
6. Јудина посланица;
7. Посланица Хебрејима (приписује се Павлу);
8. Мудрост Саломонова;

5 Нице, Никаија је стари град у Малој Азији данашњи Изник, и у њему су одржана два велика хришћанска скупа: 325. и 787 г.

9. Тоба;
10. Барух;
11. Књига Јошуе сина Сирахова;
12. Прва посланица Макабејаца;
13. Друга посланица Макабејаца;
14. Јованово откровење (Јованово божанско провиђење).

То се јасно види у уводу књиге Посланице Јудитине коју је написао Јероме⁶ (умро 420. г.н.е.).

Након само 39 година (364. г.) одржан је, у граду Лудисија нови скуп хришћанских учењака који закључује да се мора признати првих седам посланица (погледај од броја 1-7) које је скуп у Никеји одбацио, и сматрати их исправним и неискривљеним, а наредних седам (погледај од броја 8-14) лажним, искривљеним и патвореним, па се не

6 Јероме: (348-420), један од највећих мисионара у прво време хришћанства, познат као (Саинт). Његова најпознатија дела су "Превод јеванђеља на латински језик" и "Попис догађаја".

дозвољава њихово прихватање. Скуп је те закључке потврдио јавним прогласом.

Поново, након 33 године, (397.г.) одржава се нови скуп хришћанских учењака у граду Картага, (који се налази у Туниском заливу) и овај скуп закључује да се морају признати и узети исправним и других седам посланица (од броја 8-14) које су одбацила два претходна скупа сматрајући их сумњивим и лажним. Дакле, овај карташки скуп је поништио закључке два раније одржана скупа и утврдио да су све сумњиве и лажне посланице, уствари, истините и прихватљиве за огромну већину хришћанског света. И на овоме се остало 12 векова, све до половине 16. века, када се појавила протестантска секта, која је одбацила следеће књиге:

1. Јудитину посланицу;
2. Мудрост Саломонову;
3. Књигу Тобијину;
4. Књигу Барухину;
5. Књигу Јошуе сина Сирахова;

6. Прву књигу о Макабејцима.

Од посланице "Јестира" која се састојала од (16) поглавља протестанти⁷ су прихватили само 9 првих поглавља (до краја трећег пасуса у десетом поглављу) а одбацили све од (4-ог) пасуса десетог поглавља до краја 16-ог поглавља. За исправност тог поступка наводе следеће доказе:

1. Хебрејски оригинални текст ових посланица је загубљен и постоји само њихов превод.
2. Јевреји ибријанског порекла не признају ове апокрифне посланице Старог завета.

⁷ Протестантизам: Име нове хришћанске секте, изведено из речи "протест". Ова секта се појавила у 16. веку као бунт против заблуда присутних у католичанству, у које спадају и продаја индулгенција (опроштајница за грехе), забрана женидбе свештеника, забрана читања јеванђеља, наметање великих пореза, спречавање изучавања природословних наука. Европа се за реформу схватања вере припремала од дванаестог века. У том процесу су се истакли немачки теолог Мартин Лутхер (умро 1546. г.), који се супроставио папи Леону (X), као и француски теолог Џон Келвин (умро 1563. г.), чије су присталице познате као француски протестанти, а чије су цркве називане јеванђељске цркве. Они немају централно вођство везано с папом у Риму, одбацују монаштво, упућивање молитви свецима, тражење њиховог заговорништва, црквене слике, иконе и индулгенције. Ова секта има присталице у Енглеској, Немачкој, Аустрији, Америци и Данској.

3. Ове посланице одбацују многи хришћани и нису се сложили у томе да су исправне.
4. Јероме (умро 420. г.) је за ове посланице рекао да нису комплетне и довољне да утврде и реше верска питања.
5. Клаус је изјавио да се неки делови ових посланица не могу прочитати.
6. Историчар Еусебиус је изјавио да су ове посланице искривљене, а нарочито Друга књига о Макабејцима.

Погледај како су књиге које одбацише хиљаде претходника, због загубљености њихових оригинала, њихове искривљености, одбачености од стране јевреја, постале код данашњих хришћана прихватљивим, надахнутим и обавезним да се следе. А католичка црква⁸ и данас прихвата све те

8 Хришћанска секта која не обухвата само један одређени народ, него настоји окупити све народе у своје окриље. Признаје и следи римског папу, као врховног духовног поглавара свих католика у свету. Највише присталица има у Италији, Аустрији, Белгији, Француској, Шпанији и Португалији. Пошто је у њеном окриљу више западних земаља, називају је и западна црква, или латинска црква. Док се за грчку цркву каже да је источна, или ортодоксна, која не признаје папу. Ортодоксна црква је најраширенија у Грчкој и Југоисточној Европи. Основна разлика између католичке и протестантске цркве је у томе што протестанти траже слободу

апокрифне, сумњиве и лажне књиге, свеједно припадале оне Новом или Старом завету, следећи одлуке скупа из Картаге.

А какву вредност и смисао има то што ови данас прихватају оно што су одбацили њихови претходници!?

Одржани скупови представљају само темељ и основу за разилажење хришћана који сумњају у исправност и божанско порекло својих књига.

Одломак из књиге „Тријумф Истине“.

мисли, истраживања, проучавања вере и њених темељних догми, док су католици све то забранили, жестоко казнивши, и на ломачи спаливши неке слободоумне научнике. Међутим, овде се не ради о битним разилажењима, јер обе секте верују у тројство, божанску природу Исуса и у његово распеће ради искупљења свих људских греха.